

Весна зимова

Леся Українка

Тихо і тепло, так наче і справді весна.
Небо неначе спалахує часом від місяця ясного світла,
Міняться білі хмаринки то сріблом, то золотом.
Ледве на місяць наплине прозора хмара,
Коло на ній засіє, мов одсвіт далекий веселки.
Зорі між дрібними хмарками наче таночки заводять.
Сніг на верхів'ї узгір'я блищить так яскраво,
Що видяється не раз, мов займаються раптом вогні вартів.
Матовим сріблом білють дахи на будинках,
Тіні різкі вирізняють балкони, тонкі балюстради,
А кипариси між ними здаються високими вежами замків
Листя широке магнолій, важке, нерухоме,
Кованим сріблом здається;
Тінь фантастична латаній лягла на блискучий поміст мармуровий.
Лаври стоять зачаровані, жоден листок не тремтить.

Тихо в садку, тихо в місті, бо пізня година.
Вже й на горі, у будинках вогнів небагато лишилось
Золотом червоним горіти. Скрізь тихо,
Тільки потік невидимий гірський, як млинове коло, шумить,
Пісня часами озветься деś, ледве лунає...
Часом на вулиці люди проходять безгучно, мов тіні,
Море далеко леліє так ніжно, як мрія.
Легкі тумани серпанками сонні долини вкривають.
Тихо і тепло... І сон не бере, і робота не йде.

Я походжаю по своєму балконі, що довгий, високий,
Мов корабельний чердак. Видко звідти всі гори,
Хіба широкий намет і далеке море,
Звідти легше й думкам розлітатись по всіх українках...

Довго я так походжала, а мрії та думи снувались,
Мов на коловроті прядиво тонке; порветься та й знову прядеться.
Часто літали думки мої в сторону рідну, —
Снігом повита, закована льодом, лежить вона ген за горами.
Інші гори згадалися мені, вулиці інші й будинки,
Тільки той самий ясний місяченько освічує їх в сю хвилину.

Хто там спить? хто не спить? в кого в вікні видко світло?..

Раптом чогось я згадала велику, сувору будову,
Брами з важкими замками, сторожу й високу ограду,
А за огорою — вас, мій товаришу, в клітці тюремній.
Що, коли ви не спите в сю хвилину?
Що, коли місяць крізь ґрати освічує стіни порожні
Світлом холодним і жаским? Ви, може, в вікно подивились,
Може, вам видко при місяці місто, і вулиці, й гори...
Сон не бере, і робота не йде, ніч така ясна і — довга...

Раптом зійшла я з балкона і двері засунула міцно.
Тяжко чогось мені стало в тому чарівному садочку,
Зорі чогось затремтіли, і небо стемніло,
Може, туман застелив, може, погляд у мене змінився.
Ялта, 1898